

Texten möter aldrig världen

TEATER

Scen: Kulturhuset, Kilen
Pjäsa: "Orestien" av Aischylos

Översättning: Emil Ziliacus

Regi: Mikael Lidén

Bearbetning & scenografi: Leif Olberius

I rollerna: Henrik Möller, Göran Svensson, Andreas Ehres, Bengt Å Håkansson, Leif Olberius, Beata Psilander, Dan Raskler, Marika Bergström, Åsa Nyhlén-Siviero

TEATER SATORI har inte skytt utmaningar under sin korta existens. Pasolini, Mishima, Bulgakov har den spelat. Nu gör den Aischylos "Orestien" och spelar hela

den klassiska trilogin, som är den enda kompletta bevarade, 2 500 år gammal.

"Orestien" har på 80- och 90-talet lockat storheter som Peter Stein och Ariane Mnouchkine att från olika håll utforska dess teatrala möjligheter. Steins föreställning var bland annat ett storrartat röstexperiment. Mnouchkine sökte dramats ursprung i kult och rit hämtade från Österlandet.

Inför Satoris uppsättning får jag känslan av att det inte längre är teatern man söker i det klassiska dramat. Kanske som ett uttryck för tidens vilshenhet är det snarare ämnen, frågorna – och, om det funnes en möjlighet, svaren. Jag tror det gäller också andra föreställningar på scenerna runt om i dag.

Problemet är bara att utan stark känsla för formen finns det risk att innehållet dör. Den risken löper Satoris föreställning långa stunder. Det avlägsna knattret av kulsprutor som hörs i början är en nutidsallusion som inte följs upp, även om kören i baskrar och slitna kavajer ser ut som strävsamma Medelhavs fiskare av i dag.

Deras och körledaren Göran Svenssons folkliga ton lyckas inte föra dramat närmare publiken. Beata Psilander är ståtlig och falsk när hon leder Dan Rasklers Agamemnon till hans död, men sällan, sällan kan man känna att de mastiga replikerna har någon djupare resonans.

TEMPERATUREN STIGER något efter paus, i "Gravoff-

ret" där Agamemnons barn Elektra (Åsa Nyhlén-Siviero med distinkt utspel) och Leif Olberius som Orestes planerar och utför hämnden.

Slutspelet, "Eumeniderna", borde ha alla förutsättningar för stor dramatisk spänning. Det är världens första rättegångsdrama, med Apollo och Pallas Athena (också ett litet lyft i Marika Bergströms gestalt) på försvarets sida. När de segrar över hämndgudinnorna och räddar Orestes, har det kallats rättsstatens seger över blodshämndens och hatets tyranni. Ett utmärkt stycke teater att spegla nutiden i. Men om det nu är texten som är för nära eller omvärlden som är för långt borta – hos Satori möts de aldrig.

INGEGÄRD WAARANPERÄ